

Неможеше никъкъ да с' излѣчи,
Но день свакий искаше да слѣша ;
Да с' умири срьдце то и дѣшѣ.
Пастырска-та нейна красота ;
Велика-та нейна добротà,
И пастырско-то и състоѣнѣ.
И несчлстно жалостно страданѣ
Негово-то сьрдце ахъ ! възпѣли
Съ силнѣ жалбѣ, и весма навѣли
Дѣде да ѣ види сѣ раздрѣжи
По горѣ Алпйскѣ да ѣ трѣжи.
У таково тешко ахъ ! мечтанѣ
И жалостно ское отчлманѣ
Така жико онъ ней изобрѣзи,
Что не бѣше можно да ѣ мрѣзи.
Не излѣкаше хичъ изъ умъ-тъ мѣ,
Ни лѣдеше, нит' идеше сънъ-тъ мѣ.
Като мыслѣше той непремѣнно
За ней, свека ноцъ и по всенѣвно ;
Омьрзна мѣ весь Тѣринъ и двѣри,
Родители-ти мѣ и сви хѣри ;
Омилѣ мѣ Сакойска планина
И Алписка пастырска долина,
Пакъ мыслеше за ней постоѣнно,
Планова кроеше непрѣстѣнно ;
Съсз какво бы могѣз да надвѣе
И Аделаидѣ да добѣе.
Мѣсаци три ске тока мыслилз
Съ паметъ и съсз мисль сѣ борѣлз.